

Výrok rozsudku

1. Helénska republika si tým, že v stanovených lehotách neprijala všetky opatrenia potrebné na vykonanie rozhodnutia Komisie 2012/157/EÚ zo 7. decembra 2011 o kompenzáciách, ktoré vyplatil Grécky poľnohospodársky poisťovací orgán (ELGA) v rokoch 2008 a 2009 a tým, že dostatočne neinformovala Európsku komisiu o opatreniach prijatých pri uplatňovaní tohto rozhodnutia, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 2 až 4 uvedeného rozhodnutia, ako aj zo Zmluvy o FEÚ.
2. Helénska republika je povinná nahradiť trovy konania.

(¹) Ú. v. EÚ C 68, 2.3.2020.

Rozsudok Súdneho dvora (siedma komora) z 29. apríla 2021 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Sąd Okręgowy w Gdańsku – Poľsko) – I.W., R.W./Bank BPH S.A.

(Vec C-19/20) (¹)

(Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana spotrebiteľa – Smernica 93/13/EHS – Nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách – Účinky konštatovania nekalej povahy podmienky – Zmluva o hypotekárnom úvere vyjadrenom v cudzej mene – Určenie výmenného kurzu medzi menami – Zmluva o novácii – Odstrašujúci účinok – Povinnosti vnútroštátneho súdu – Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1)

(2021/C 278/20)

Jazyk konania: poľština

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Sąd Okręgowy w Gdańsku

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobcovia: I.W., R.W.

Žalovaná: Bank BPH S.A.

za účasti: Rzecznik Praw Obywatelskich

Výrok rozsudku

1. Článok 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že prináleží vnútroštátnemu súdu konštatovať nekalú povahu podmienky v zmluve uzavretej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, aj keď ju tieto zmluvné strany zmenili zmluvne. Takéto konštatovanie vedie k obnoveniu situácie, ktorá by nastala u spotrebiteľa v prípade neexistencie tejto podmienky, ktorej nekalá povaha by bola konštatovaná, s výnimkou prípadu, ak by sa spotrebiteľ vzdal prostredníctvom zmeny uvedenej nekalej podmienky takéhoto obnovenia slobodným a vedomým súhlasom, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu. Z tohto ustanovenia však nevyplýva, že by konštatovanie nekalej povahy pôvodnej podmienky malo v zásade za následok zrušenie zmluvy, keďže zmena tejto podmienky umožnila obnoviť rovnováhu medzi povinnosťami a právami týchto zmluvných strán vyplývajúcimi zo zmluvy a odstrániť vadu, ktorú obsahovala.
2. Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13 sa majú vykladať v tom zmysle, že na jednej strane nebránia tomu, aby vnútroštátny súd odstránil len nekalú časť podmienky zmluvy uzavretej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ak je cieľ odstrašenia sledovaný touto smernicou zabezpečený vnútroštátnymi právnymi predpismi, ktoré upravujú jej používanie, pokiaľ táto časť podmienky spočíva v odlišnom zmluvnom záväzku, ktorý by mohol byť predmetom individuálneho preskúmania jeho nekalej povahy. Na druhej strane tieto ustanovenia bránia tomu, aby vnútroštátny súd odstránil len nekalú časť podmienky zmluvy uzavretej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ak by takéto odstránenie viedlo k zmene obsahu uvedenej podmienky s dosahom na jej podstatu, čo prináleží overiť tomuto súdu.

3. Článok 6 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že dôsledky súdneho konštatovania existencie nekalej podmienky v zmluve uzavretej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom patria do pôsobnosti ustanovení vnútroštátneho práva, pričom otázka ďalšej existencie takejto zmluvy musí byť vnútroštátnym súdom posúdená ex offio podľa objektívneho prístupu na základe týchto ustanovení.
4. Článok 6 ods. 1 smernice 93/13 v spojení s článkom 47 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že prináleží vnútroštátnemu súdu, ktorý konštatuje nekalú povahu podmienky zmluvy uzavretej predajcom alebo dodávateľom so spotrebiteľom, aby spotrebiteľa poučil v rámci vnútroštátnych procesných pravidiel a v nadväznosti na kontradiktórne konanie o právnych dôsledkoch, ktoré môže spôsobiť zrušenie takejto zmluvy bez ohľadu na skutočnosť, či je spotrebiteľ zastúpený právnym zástupcom.

(¹) Ú. v. EÚ C 191, 8.6.2020.

Rozsudok Súdneho dvora (ôsma komora) z 12. mája 2021 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunal de grande instance de Rennes – Francúzsko) – PF, QG/Caisse d’allocations familiales d’Ille et Vilaine (CAF)

(Vec C-27/20) (¹)

(Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Voľný pohyb pracovníkov – Rovnosť zaobchádzania – Sociálne výhody – Horné hranice súvisiace s príjmami – Zohľadnenie príjmov poberaných v predposlednom roku, ktorý predchádza obdobiu, v ktorom boli prídavky vyplácané – Pracovník, ktorý sa vrátil do členského štátu pôvodu – Zníženie nároku na rodinné prídavky)

(2021/C 278/21)

Jazyk konania: francúzština

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Tribunal de grande instance de Rennes

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobcovia: PF, QG

Žalovaný: Caisse d’allocations familiales d’Ille et Vilaine (CAF)

Výrok rozsudku

Článok 45 ZFEÚ a článok 7 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 492/2011 z 5. apríla 2011 o slobode pohybu pracovníkov v rámci Únie sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave členského štátu, ktorá ako referenčný rok na výpočet rodinných dávok, ktoré sa majú priznať, zohľadňuje predposledný rok predchádzajúci obdobiu vyplácania, takže v prípade podstatného zvýšenia príjmov štátneho úradníka pri jeho vyslaní do inštitúcie Európskej únie nachádzajúcej sa v inom členskom štáte sa výška rodinných prídavkov tohto úradníka pri jeho návrate do členského štátu pôvodu na obdobie dvoch rokov značne zníži.

(¹) Ú. v. EÚ C 95, 23.3.2020.